

det tillige at give den længere beskyttelsestid virkning også for fonogramproducenterne og radio- og fjernsynsselskabernes beskyttelse imod kopiering af optagelser.

I lovens § 47 er der givet såvel udøvende kunstnere som fremstillere af lydoptagelser et krav på vederlag når lydoptagelserne anvendes til lydradio- eller fjernsynsudsendelse eller i erhvervsøjemed bruges ved andre offentlige fremførelser. Lovforslaget indeholder en ny § 47 a, hvorefter fremstillere af grammofonplader o.lign. får krav på vederlag ved samtidig viderespredning af radio- og fjernsynsudsendelser, hvori der indgår grammofonplader eller andre lydoptagelser. Disse krav kan ifølge lovtæksten og forslaget til ny lovtækt gøres gældende, når anvendelsen sker »inden for det i § 46 nævnte tidsrum«. Den 50-årige beskyttelsesperiode vil således gennem den foreslåede ændring i §§ 45 og 46 umiddelbart også komme til at gælde for de i §§ 47 og 47 a omhandlede vederlagskrav.

Forlængelsen af beskyttelsestiden vil for så vidt angår vederlagskravene efter § 47 navnlig betyde en årlig merudgift for Danmarks Radio.

Det er overordentlig vanskeligt at angive, hvor stor denne merudgift vil blive. Institutionen GRAMMEX, der varetager vederlagskravene for begge grupper af rettighedshavere, har imidlertid for revisionsudvalget foretaget beregninger, som giver grundlag for at skønne, at institutionen i 1980 ville have haft en merindtægt på ca. ½ mill. kr., såfremt en 50 års beskyttelsesperiode da havde været gældende. Det kan i denne forbindelse oplyses, at DR i 1981 betalte 11,5 mill. kr. til GRAMMEX.

Danmarks Radio har givet udtryk for betænkeligheder ved den foreslåede udvidelse af beskyttelsestiden, som går ud over, hvad Danmark ved sin tilslutning til Romkonventionen har forpligtet sig til. Man anfører bl.a., at af de lande, der har tilsluttet sig Romkonventionen, og som udover kopi- beskyttelse giver beskyttelse mod at optagelserne gøres tilgængelige for almenheden, er det kun Østrig og Brasilien, der yder beskyttelse i mere end 25 år, og at udvidelsen af beskyttelsestiden til 50 år også vil betyde øgede udgifter for DRs brug af egne programmer, som gennem årene er produceret ud fra den forudsætning, at der skulle betales honorar ved evt. genudsendelse inden for en 25-årig periode, men at genudsendelser herefter kunne ske frit.

Efter ministeriets opfattelse er forslaget om en udvidelse af beskyttelsestiden velmotiveret, og de grunde der er anført til fordel herfor har samme vægt, når det gælder grammofonpladers anvendelse

til offentlig fremførelse, som når det gælder kopiering.

Det skal i øvrigt understreges at en forlængelse af beskyttelsesperioden til 50 år ikke automatisk vil indebære nogen forpligtelse til at beskytte indspilninger fra alle andre lande. Romkonventionen er kun ratificeret af et forholdsvis begrænset antal stater og f.eks. ikke af Frankrig eller USA. Retten til vederlag efter § 47 for brug af indspilninger i radio og TV gælder endda ikke i forhold til samtlige lande, der har tilsluttet sig Romkonventionen, men kun i forhold til dem, der yder en beskyttelse af danske optagelser svarende til den, der ydes efter ophavsretslovens § 47. Det vil således være muligt stadigt at lade den i dag gældende 25-årige beskyttelse finde anvendelse med hensyn til indspilninger fra lande, der ikke beskytter i mere end 25 år, f.eks. Den tyske Forbundsrepublik.

Den 50-årige beskyttelsestid vil i overensstemmelse med almindelige ophavsretlige principper få virkning for alle optagelser, der er beskyttet på tidspunktet for den nye lovs ikrafttræden. Der vil således ikke blive tale om at »genoplive« beskyttelsen for optagelser for hvis vedkommende den gældende 25-årige beskyttelsestid er udløbet inden denne dato.

Spørgsmålet om hvorvidt aftaler om rettigheds- overdragelse, der er indgået, da den 25-årige beskyttelsesperiode var gældende, skal have gyldighed for den forlængede beskyttelsesperiode, må afgøres ved konkret fortolkning i overensstemmelse med kontraktsrettens almindelige grundsætninger og med hensyntagen til de særlige fortolkningsprincipper, der anses at gælde på ophavsret- tens område.

Til nr. 7 og 8

Indsættelsen af en henvisning til § 24 a (om forholdet mellem ophavsretsloven og offentlighedsloven) i § 45, stk. 3, og § 46, stk. 2, indebærer, at de rettigheder, som er tillagt udøvende kunstnere og fremstillere af fonogrammer i §§ 45 og 46, ikke skal være til hinder for, at optagelser, som er indgået til en forvaltningsmyndighed, kan gøres til genstand for aktindsigt i overensstemmelse med bestemmelserne i lovgivningen om offentlighed i forvaltningen, jfr. § 24 a.

Endvidere foreslås der i § 45, stk. 3, indføjet en henvisning til de nye bestemmelser om kabelspredning i § 22 a. Formålet hermed er som nævnt ovenfor under nr. 5, at bestemmelserne i § 22 a om vederlag, oprettelse af en fælles opkrævningssi-